

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
U SISKU

BROJ: K-DO-37/10
Sisak, 13. prosinca 2010.
IP/MR

ŽUPANIJSKOM SUDU

U SISKU

Temeljem članka 42. stavka 2. točke 4. Zakona o kaznenom postupku, podižem

OPTUŽNICU
protiv:

I okrivljenog JABLANA KEJIĆA, sina Rajka, rođen 21.09.1966. godine u Kuljanima, općina Dvor, s posljednjim prijavljenim prebivalištem u Kuljanima bb, Dvor, nepoznate nacionalnosti, državljanin Republike Hrvatske, nalazi se u pritvoru – Zatvor u Sisku, koji mu traje do 13. siječnja 2011. godine,

II okrivljenog MIRKA ĆURČIJE, sin Bože, rođen 01.01.1961. godine u mjestu Šakanlije, općina Dvor, s posljednjim prijavljenim prebivalištem u Sisku, Matije Fintića kbr. 8, OIB: 75688977407, SSS, Srbin, državljanin Republike Hrvatske, nedostupan,

III okrivljenog MILENKA MILKOVIĆA, sina Rade, rođen 04.03.1965. godine u Hrvatskoj Kostajnici, s posljednjim prijavljenim prebivalištem u Hrvatskoj Kostajnici, Ante Starčevića kbr. 32, nepoznate nacionalnosti i državljanstva, nedostupan,

IV okrivljenog MOMČILA BUINCA, sina Miloša, rođenog 02.04.1968. godine u mjestu Šakanlije, općina Dvor, s prijavljenim prebivalištem u Srbiji, Pivnice, Ive Lole Ribara kbr. 30, OIB: 44023928189, SSS, Srbin, državljanin Republike Hrvatske, nedostupan,

da su:

dana 27. srpnja 1991. godine u Kuljanima, u štali vl. Dušana Vinčića na kbr. 34, kao pripadnici oružanih postrojbi tzv. "SAO Krajine", za vrijeme nemeđunarodnog oružanog sukoba između oružanih snaga Republike Hrvatske i nelegalnih oružanih postrojbi tzv. "SAO Krajine" I okrivljeni Jablan Kejić u štali Dušana Vinčića kbr. 34 zarobio ranjenog pripadnika

Ministarstva unutarnjih poslova Republike Hrvatske Šefika Pezerovića, te mu protivno odredbama članka 3. stavak 1. točka 1.a i članka 4. stavak 1. točka 1 Ženevske konvencije o postupanju s ratnim zarobljenicima od 12. kolovoza 1949. godine i članka 4. točka 1. i 2. a, članka 5. točka 1. i članka 7. Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (Protokol II), vezao mu ruke remenom i odveo ga u Kirišnicu, u dvorište Slavke Mrkšić, gdje mu je ponudio cigaretu "Jugoslavija", pa kada Šefik Pezerović nije htio uzeti navedenu cigaretu I okrivljeni Jablan Kejić izudarao ga rukama i nogama po glavi i tijelu, a potom ga zavezanih ruku na leđima poljskim putem doveo do škole u Jovcu, gdje se okupilo više mještana, među kojima su bili II okrivljeni Mirko Ćurčija, III okrivljeni Milenko Milković i IV okrivljeni Momčilo Buinac također pripadnici Teritorijalne obrane tzv. "SAO Krajine", te ga zajedno sa I okrivljenim Jablanom Kejić udarali rukama i nogama po glavi i tijelu, pri čemu je u jednom trenutku došlo do gužve, koju gužvu je Šefik Pezerović pokušao iskoristiti, te počeo bježati, potrčali su za njime i uhvatili ga, te ga ponovno vezali žicom i udarali rukama i nogama po glavi i tijelu, a I okrivljeni Jablan Kejić udario ga i kundakom puške u prsa, te ga tako vezanog unijeli u prtljažnik vozila marke "Zastava 101" i odvezli u Ćoriće, a potom u Šakanlije i Lotine, zaustavljajući se u tim mjestima te ga udarali i nagovarali mještane tih mjesta da tuku Šefika Pezerovića, te ga ponovno ugurali u prtljažnik navedenog vozila i na livadi u Zrinu izbacili iz vozila, te ga ubili iz do sada neutvrđenog vatrenog oružja,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava ratnog zarobljenika mučili, prema njemu nečovječno postupali i nanosili mu velike patnje, te ga ubili,

pa, da su time počinili kazneno djelo protiv vrijednosti zaštićenih međunarodnim pravom – ratnim zločinom protiv ratnih zarobljenika – označeno i kažnjivo po članku 122. OKZRH (članak 160. stavak 1. Kaznenog zakona).

STOGA PREDLAŽEM:

1/ da se pred Vijećem Županijskog suda u Sisku održi glavna rasprava,

2/ da se na glavnu raspravu pozovu I okrivljeni Jablan Kejić, II okrivljeni Mirko Ćurčija, III okrivljeni Milenko Milković i IV okrivljeni Momčilo Buinac, te svjedoci Dragoljub Golubovac (list 147), Branko Keić (list 148), Dušan Vinčić (list 149), Jovan Vinčić (list 150), Veljko Bradara (list 151), Milan Knežević (list 152), Dragan Kosijer (list 153), Slavko Keić (list 177), Ljilja Maraković (list 195),

3/ izvrši uvid u zapisnik Županijskog suda u Sisku, Istražni odjel o izvršenoj ekshumaciji od 17. i 18. travnja 2000. godine, te nalaz o identifikaciji Zavoda za sudsku medicinu u Zagrebu oznake s.p. 65.066-377/20000 od 10.05.2000. godine (list 21), te fotoelaborata izvršene ekshumacije,

4/ izvrši uvid u prekršajne i kaznene evidencije za I okrivljenog Jablana Kejića, II okrivljenog Mirka Ćurčiju, III okrivljenog Milenka Milkovića i IV okrivljenog Momčila Buinca (list 182 – 189),

4/ da se nad I okrivljenim Jablanom Kejić, II okrivljenim Mirkom Ćurčija, III okrivljenim Milenkom Milković i IV okrivljenim Momčilom Buinac, temeljem članka 102. stavak 1. točka 1. i 4. Zakona o kaznenom postupku odredi pritvor i to iz razloga što su II okrivljeni Mirko Ćurčija, III okrivljeni Milenko Milković i IV okrivljeni Momčilo Buinac nedostupni, a I okrivljeni Jablan Kejić također bi mogao pobjeći i biti nedostupan državnim tijelima Republike Hrvatske, a u pitanju je i kazneno djelo za koje je propisana kazna zatvora u trajanju od 12 godina ili teža kazna, a to je neophodno potrebno i zbog posebno teških okolnosti djela, jer su prema ratnom zarobljeniku Šefiku Pezeroviću postupali brutalno, vezali ga i tukli, te ga na kraju tako bespomoćnog ubili na livadi u Zrinu iz neutvrđenog vatrenog oružja.

O b r a z l o ž e n j e

Kako je iz podnešene kaznene prijave i prikupljenih potrebnih obavijesti Policijske uprave sisačko-moslavačke – Odjel kriminalističke policije u Sisku broj 511-10-04/02-K-98/101 od 14.10.2010. godine proizlazila osnovana sumnja da su navedeni postupili na način činjenično i pravno opisan u dispozitivu ove optuženice, protiv njih je prethodno stavljen istražni zahtjev za provođenje istrage.

Istražni sudac Županijskog suda u Sisku usvojivši istražni zahtjev za provođenje istrage svojim rješenjem o provođenju istrage u istrazi je ispitao I okrivljenog Jablana Kejića, dok II okrivljenog Mirka Ćurčiju, III okrivljenog Milenka Milkovića i IV okrivljenog Momčila Buinca nije ispitao iz razloga što su isti nedostupni, a ispitani su svjedoci navedeni pod točkom 2/ kod prijedloga ove optuženice, te su prikupljeni materijalni dokazi kao i fotodokumentacija očevida ekshumacije, zapisnik o ekshumaciji i zapisnik o identifikaciji.

I okrivljeni Jablan Kejić u istrazi je izjavio da ne želi davati svoju obranu, te da se brani šutnjom.

Svjedok Dragoljub Golubovac u spisu Kir-637/08 naslovnog suda izjavio je, da je u tijeku mjeseca srpnja 1991. godine boravio u Bosni i Hercegovini u Grdanovcu, te mu je o zarobljavanju Šefika Pezerovića poznato ono što mu je ispričao sam I okrivljeni Jablan Kejić. I okrivljeni Jablan Kejić ispričao mu je da kod Dušana Vinčića u štali pronađen ranjeni pripadnik MUP-a Šefik Pezerović, te je osobno istog preuzeo te ga odveo u selo Jovac, gdje je bila nekakva komanda. Sjeća se, da mu je rekao da su ga osim njega vodili i Dubravko Arambašić i Zoran Keić. Također mu je i Dušan Vinčić rekao isto što mu je rekao i I okrivljeni Jablan Kejić, s tim da mu je rekao da je išao hraniti stoku u svoju štalu iz Bosne i da je tu pronašao ranjenog pripadnika MUP-a te o tome obavijestio stražu u kojoj se nalazio i I okrivljeni Jablan Kejić koji ga je po dojavi preuzeo i odveo u Jovac.

Svjedok Branko Keić u spisu Kir-637/08 naslovnog suda izjavio je, da je u srpnju 1991. godine bio u kući Drage Golubovca, a tu je još bio i Slavko Golubovac, Danko Beriće, Slavko Grubješić, Zoran Keić i još jedna osoba po imenu Vlado. Sjeća se, da su u tu kuću došli Dušan i Jovan Vinčić i rekli da su u šupi Dušana Vinčić pronašli nekog čovjeka. Odmah je na lice mjesta otišao I okrivljeni Jablan Kejić, Slavo Golubovac, Drago Golubovac i Slavko Grubješić zajedno sa Dušanom i Jovanom Vinčić kod kuće Dušana Vinčić. Prvi se vratio Slavko Grubješić i rekao da je prepoznao pronađenog "mupovca" jer je s njime radio u

tvornici u Zagrebu. Nakon pola sata vratili su se i ostali osim I okrivljenog Jablana Kejića, kojemu je zapovjednik straže Zoran Keić naredio da zarobljenika Šefika Pezerovića odvede u komandu u Milkoviće. Nakon sat ili sat i pol kasnije vratio se i I okrivljeni Jablan Kejić, ništa posebno nije ispričao, ali je rekao da je zarobljenika Šefika Pezerovića tukao. I okrivljeni Jablan Kejić imao je pušku i bio je obučen u maskirnu uniformu.

Svjedok Jovan Vinčić u spisu Kir-637/08 naslovnog suda izjavio je, da je u tijeku mjeseca srpnja 1991. godine boravio na području Bosne i Hercegovine sa svojim bratom Dušanom Vinčić, te su svakodnevno čamcem prelazili preko Une i išli hraniti stoku u Kuljanima. Sjeća se da su jednog dana čamcem se približili jednoj vrbi gdje su čamac vezali, tu je uočio ručnik i vidio dva mrtva tijela u Uni. Dok se nalazio na svojem imanju u Kuljanima kod njega je došao njegov brat Dušan u panici i rekao mu da je u stalaži – mala prostorija uz štalu pronašao mrtvog čovjeka. Odmah je s njime otišao na njegovo imanje, a potom do kuće Drage Golubovca. Tu su zatekli Savana Golubovac i Slavka Grubješića i još neke ljude, rekli su da su pronašli mrtvog čovjeka, nakon čega su se vratili na svoja imanja, te je tada vidio da navedeni čovjek nije mrtav, bio je živ ali u nesvijesti. Bio je ranjen, na ruci je imao longetu i glava mu je bila zamotana zavojem. Bio je bez košulje, na sebi je imao hlače maskirne boje. U dvorište su došle osobe koje su bile kod kuće Drage Golubovca i ranjenika odveli uz brdo u smjeru Jovca i Kirišnice. Osobe koje su došle po ovoga ranjenika imale su automatske i poluautomatske puške te su ranjenika odveli u selo Lotine. Ranjenik nije pružao nikakav otpor, a među osobama koje su došle i odvele ranjenika Šefika Pezerovića bio je I okrivljeni Jablan Kejić, kojeg je poznavao po nadimku "Čuponja", bio je romske nacionalnosti. Nakon ovoga on i njegov brat su se vratili u Bosnu.

Svjedok Dušan Vinčić u spisu Kir-637/08 naslovnog suda izjavio je gotovo identično kao i njegov brat Jovan Vinčić. U dvorište njegovog brata, koliko se sjeća, došle su četiri osobe od kojih su tri bile obučene u SNB uniformu i imale čarape na glavama, te su osobe odvele čovjeka koji na sebi nije imao košulju te je na ruci imao longetu, u smjeru Jovca i Kirišnice.

Svjedok Veljko Brdara u spisu Kir-637/08 naslovnog suda izjavio je, da su mu I okrivljeni Jablan Kejić i Slavko Grubješić jednom prilikom pričali, kako je Dušan Vinčić u svojoj kući zatekao ranjenog pripadnika MUP-a, kojeg su potom iz kuće Dušana Vinčića odveli I okrivljeni Jablan Kejić, Zoran Keić i dr. I okrivljeni Jablan Kejić mu je ispričao da je ranjenika odveo prema Jovcu. Isto tako mu je Slavko Grubješić ispričao da je sa navedenim ranjenim "mupovcem" radio u tvornici Prvomajskoj u Zagrebu. I okrivljeni Jablan Kejić, bio je pripadnik "martićevaca", a to je bila općepoznata činjenica na tom prostoru.

Svjedok Milan Knežević u spisu Kir-637/08 naslovnog suda izjavio je, da je u ljetu 1991. godine boravio kod svoje kuće u Kirišnici, te u svezi zarobljavanja Šefika Pezerovića ima posredna saznanja. Naime, kritičnog dana bio je u šumi, i kad se popodne vratio kući, u kući je zatekao svoju suprugu i susjedu Evicu Čurčiju, kao i svog oca koji je sada pokojni. Supruga mu je odmah ispričala da je toga dana vidjela da su trojica "šarenih" proveli nekakvog mladića pored njihove kuće kojem je ruka bila zavijena. Susjeda Evica Čurčija mu je ispričala da je u njeno dvorište doveden ranjeni čovjek, a osobe koje su ga dovele tražile su od nje da skuha kavu te je pitali imali li neki fildžan iz đubra. Tog ranjenog čovjeka tjerali su da pije kipuću kavu, dok je Slavka Mršić pričala mu priču koju je ispričao i njegov otac kao neposredni očevidac, a ispričali su mu da su navedene osobe u dvorište Slavke Mršić i njene snahe Stane dovele ranjenog čovjeka koji je u dvorištu pokazivao sliku svoje žene i djece. Otac mu je rekao da se sa "šarenima" sreo kod prve kuće u Kuljanima, a to je zapravo kuća

Slavke Mršić, vidio kako vode ranjenika i tada su mu rekli "djede udari ga", no njegov otac je to odbio jer mu ga je bilo žao. Ranjenika su zaista odveli u kuću, odnosno dvorište Slavke Mršić, a potom ga odveli u škole u Jovcu, gdje je bio nekakav bunar i gdje je bilo više osoba, tu su ga tukli, a kad je ranjenik pokušao pobjeći, ponovno su ga uhvatili, naišao je žuti "Stojadin", tog ranjenika su natjerali da uđe u vozilo te ga je to vozilo odvezlo u pravcu Šakanlija. Ranjenika su vodili pripadnici romske nacionalnosti iz Donjih Kuljana, a Milan Kovačević mu je ispričao da je u "Stojadinu" III okrivljenog Milenka Milkovića u prtljažniku kojim je upravljao III okrivljeni Milenko Milković bio Šefik Pezerović i da se vozilo s njime kretalo u pravcu Lotina, te da je sve to vidjela i njegova kćerka Ljilja koja je udana u Čukure. Taj Milan Kovačević, koji mu je sve u detalj ispričao nalazi se u Republici Srbiji, negdje kod Pančeva, no u Republici Hrvatskoj je obnovio kuću.

Svjedok Ljilja Maraković u istrazi je izjavila da je u ljetu 1991. godine jednog dana bilo dosta pucanja, radi čega se sklonila u šumu. Kad je pucnjava završila, vraćala se kući sa svojom bakom. Na putu koji iz Šakanlija kroz brda vodi do mjesta Buinju i Lotine vidjela je da prolazi "Stojadin" i da odlazi u tom pravcu. Dok je to vozilo prolazilo, ona se je pomaknula, vozilo je prošlo pored nje, te je sa udaljenosti od oko 4 metra u gepeku tog vozila koji je bio malo odškrinut vidjela osobu, a u vozilu je vidjela tri ili četiri osobe obučene u šarene uniforme srpske vojske. Među njima je prepoznala III okrivljenog Milenka Milkovića, dok ostale osobe nije prepoznala. To vozilo koje je prošlo uz nju zaustavilo se, te potom ponovno krenulo u pravcu Buinje i Lotine. Inače se udala u Čukur i tu i danas živi. Kad je čovjeka vidjela u prtljažniku, obuzeo ju je strah te je odmah pretpostavila da će se tom čovjeku nešto desiti. Ne poznaje I okrivljenog Jablana Kejića i II okrivljenog Mirka Čurčiju, Momčila Buinac poznaje i misli da on nije bio u vozilu.

Svjedok Dragan Kosijer u spisu Kir-637/08 naslovnog suda izjavio je, da se kritične zgode nalazio kod trgovine u Jovcu zajedno sa Zdravkom Grubješićem zv. "Kujica", Milanom Rabljenović zv. "Komendija" i Ljubanom Rabljenović kada su čuli da netko viče "uhvaćen mupovac", odmah su se počeli okupljati ljudi, kada su došli bliže vidjeli su jednu ranjenu osobu koja je na lijevoj ruci imala povezanu longetu od daščice, i na sebi imao hlače sivomaslinaste boje. Pred školu su ga doveli II okrivljeni Mirko Čurčija zv. "Mičo" i I okrivljeni Jablan Kejić, koji su na sebi imali maskirne uniforme i bili su naoružani. U jednom trenutku začuo se pucanj, kojeg je navodno ispalio komandir od ovih koji su doveli ranjenika i koji je pijan zaspao, pa kada se probudio čuo je žamor i ispalio taj hitac. Došlo je do meteža i ranjenik je pokušao bježati, no za njime su krenule osobe koje su ga i dovele, uhvatili ga, a potom tukli sa ostalim mještanima Jovca. "Martićevci" koji su doveli ranjenika i ponovno uhvatili ranjenika koji je pokušao pobjeći u tom metežu su ga ponovno počeli ispitivati o svemu i svačemu, pri čemu je ranjenik vikao "nemoj zemo rakitije", spominjao je ženu i djecu. U početku prilikom tog ispitivanja ruke su mu bile slobodne, no kasnije su mu ruke vezali iza leđa električnim kabelom, a među tim osobama koje su ga ispitivale i vezale bio je i III okrivljeni Milenko Milković. Osim što su mu ruke vezali iza leđa, vezali su mu i noge, te ga tako svezanog i pretučenog ubacili u prtljažnik "Stojadina" žute ili plave boje i s njime se odvezli u smjeru Šakanlija. Vozilom je upravljao III okrivljeni Milenko Milković, a u vozilu se osim III okrivljenog Milenka Milkovića nalazio i I okrivljeni Jablan Kejić i IV okrivljeni Momčilo Buinac.

Svjedok Slavko Kejić u istrazi je izjavio da je za vrijeme ratnih sukoba živio u Zagrebu. Direktnih saznanja o okolnostima stradavanja Šefika Pezerovića nema. Inače, kroz cijelo vrijeme rata sve do Oluje u Kuljanima je živjela njegova majka, koja je napustila Republiku Hrvatsku te se vratila 1999. godine. Tada je on prvi puta došao u Kuljane i sreo se

sa I okrivljenim Jablanom Kejićem. Ispričao mu je, da mu je I okrivljeni Jablan Kejić rekao da mu je Dušan Vinčić javio da se u njegovoj štali nalazi ranjeni gardist. Otišao je po tog gardistu i odveo ga u Jovac, pitao ga je zašto tom ranjenom čovjeku nije pomogao, na što je on samo šutio.

Iz fotodokumentacije očevida o ekshumaciji i zapisniku ekshumacije mrtvog tijela Šefika Pezerovića proizlazi i vidljivo je, da je pokojni Šefik Pezerović pronađen i ekshumiran 17. travnja 2000. godine na livadi ispod Stare kule u Zrinu, a iz zapisnika o identifikaciji ekshumiranog mrtvog tijela Šefika Pezerovića proizlazi da je identificiran klasičnom metodom, a uzrok njegove smrti je otvor na lubanji lijevo sljepoočno i fraktura lijevo čeno iznad oka, koji je nastao od metka.

Iz prekršajne i kaznene evidencije za I okrivljenog Jablana Kejića vidljivo je, da je do sada više puta prekršajno i kazneno prijavljivao i kažnjavan.

Na osnovi svega izloženog, smatram utvrđenim da su I okrivljeni Jablan Kejić, II okrivljeni Mirko Čurčija, III okrivljeni Milenko Milković i IV okrivljeni Momčilo Buinac takvim svojim postupanjima ostvarili sva bitna obilježja utuženog kaznenog djela.

Zaključak da su sva četvorica okrivljenih postupili na način kako ih se tereti ovom optužnicom, prvenstveno proizlazi iz iskaza do sada ispitanih svjedoka, a posebno iz iskaza Branka Keića, Jovana Vinčića, Dušana Vinčića, Veljka Bradara, Milana Kneževića, Ljilje Maraković, Dragana Kosijer i Dragoljuba Golubovca koji su nedvojbeni i decidirani u dijelu kada se navodi da je I okrivljeni Jablan Kejić iz štale Dušana Vinčića odveo Šefika Pezerović u Jovac, a potom u Šakanlije i na kraju u Zrin zajedno sa II okrivljenim Mirkom Čurčijom, III okrivljenim Milenom Milković i IV okrivljenim Momčilom Buinac gdje su ga iz prtljažnika osobnog vozila marke "Stojadin" iznijeli ranjenog i pretučenog na livadu te ga tu ubili iz neutvrđenog vatrenog oružja koje su imali pri sebi.

Osim iskaza ovih svjedoka i materijalni dokazi kao što su zapisnik o ekshumaciji i fotodokumentacija očevida s ekshumacije i zapisnik o identifikaciji mrtvog tijela Šefika Pezerovića potvrđuju i dokazuju, kao i iskazi svjedoka Milana Kneževića, Ljilje Maraković, Jovana Vinčića i Dragana Kosijera da su sva četvorica okrivljenih postupili na način kako ih se tereti, te su takvim svojim postupanjem ostvarili sva bitna obilježja kaznenog djela protiv vrijednosti zaštićenih međunarodnim pravom – ratnim zločinom protiv ratnih zarobljenika označeno i kažnjivo po članku 122. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske (članak 160. Kaznenog zakona).

Ujedno je valjalo predložiti i određivanje pritvora u smislu članka 102. stavak 1. točka 1. i 4. Zakona o kaznenom postupku u odnosu na sve okrivljene, a za II okrivljenog Mirka Čurčiju, III okrivljenog Milenka Milkovića i IV okrivljenog Momčila Buinca iz razloga što se navedeni nalaze u bijegu i nedostupni su, a isto tako za I okrivljenog Jablana Kejića valjalo je predložiti i produženje pritvora do okončanja glavne rasprave iz istih onih razloga radi kojih je pritvor nad njime određen, a u pitanju je i kazneno djelo za koje je propisana kazna zatvora u trajanju od 12 godina ili teža kazna, a to je neophodno potrebno i zbog posebno teških okolnosti djela, jer su prema ratnom zarobljeniku Šefiku Pezerović cijelo vrijeme postupali nehumano, brutalno, izživljavali se, vezali ga žicom i tukli rukama, nogama i kundakom pušaka, te ga na kraju iz vatrenog oružja usmrtili na livadi u Zrinu i zakopali u zemlju.

Kako su I okrivljeni Jablan Kejić, II okrivljeni Mirko Ćurčija, III okrivljeni Milenko Milković i IV okrivljeni Momčilo Buinac takvim svojim postupanjima ostvarili sva subjektivna i objektivna obilježja kaznenog djela, za isto ih je valjalo i optužiti.

Stoga se ova optužnica ukazuje kao opravdana i na zakonu je osnovana.

ZAMJENIK
ŽUPANIJSKOG DRŽAVNOG ODVJETNIKA

Ivan Petrkač

Prilog:

- zapisnik o identifikaciji Zavoda za sudsku medicinu
oznake S.p. 65.066-377/2000 od 10.05.2000. godine